

Χριστουγεννιάτικη συνάντηση

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Τι μανία, τι λύσσα τον έπιασε τον τρελοβοριά τη νύχτα εκείνη! Φυσούσε, θαρρείς και το 'χε βάλει σκοπό να μετακινήσει τα όρη. Σφύριζε, λες και το κακό όλο στοιβάχτηκε στα σπλάγχνα του. Ψυχή Θεού δε βρισκότανε στον δρόμο. Όλους μας

μάντρωσε στο σπίτι, και μεγάλους και παιδιά.

Σούρουπο παραμονής Χριστουγέννων! Το σπίτι, είναι αλήθεια, μοσχομύριζε γλυκά και πάστρα και δε μας πολυκακοφαινόταν που μπλεκόμαστε ολημερίς στα πόδια της μάνας μας. Ούτε κει κείνης, μου φαίνεται, της κακοφαινότανε. Έδειχνε ευτυχισμένη, καθώς μας άκουγε να λέμε και να ξαναλέμε τα ποιήματα που είπαμε στο σχολείο. «Να 'μουν του στάβλου ένα άχυρο, ένα φτωχό κομμάτι», φώναζε ο ένας. «Στη γωνιά μας κόκκινο τ' αναμμένο τζάκι», έλεγε ο άλλος. Κι εκείνη παρατούσε κάθε φορά τη δουλειά που έφτιαχνε, για να μας ακούσει. Και δεν ήμασταν και λίγοι. Πέντε στόματα να μιλάν αδιάκοπα κι η φωτιά στο τζάκι να καίει· να καίει και να κάνει κατακόκκινα τα μάγουλά μας. Ήμασταν όλοι ευτυχισμένοι, ανέμελοι, δίχως η φτώχεια που μας έδερνε ν' αφήνει σκιές στις παιδικές ψυχές μας. Ακόμα και το μωρό μας, που ήταν δύο χρόνων, την καταλάβαινε τη φτώχεια μας, αφού δεν είχε ούτε ένα παιχνιδάκι. Όμως ροδαλό και πανέξυπνο, γινόταν ευτυχισμένο με το να είναι το παιχνίδι ολονών μας. Κι εκείνη τη μέρα, αν δεν παίξαμε μαζί του!

Είχε πια τελειώσει η μάνα μου τη δουλειά κι ετοίμαζε μια νερόβραστη σούπα, γιατί την άλλη μέρα θα κοινωνούσαμε, όταν χτύπησε η πόρτα μας. Ξεχώρισα τη φωνή του πατέρα μου κι απόρησα που χτυπούσε. Ο πατέρας δεν ήταν μόνος. Ένας κύριος, κρατώντας μια αγκαλιά κουτιά, δρασκέλιζε το κατώφλι μας. Όλα εκείνα τα κουτιά ήταν δώρα για μας, για τα παιδιά του πατέρα μου, που ήταν ο μόνος που φαινόταν ότι γνώριζε τον κύριο.

- Η γυναίκα μου, η Δέσποινα και τα παιδιά μου, είπε ο μπαμπάς, δείχνοντάς μας.

- Ο Γιάννης είναι παιδικός μου φίλος κι ήρθε από την Αμερική να κάνει Χριστούγεννα μαζί μας, ολοκλήρωσε τις συστάσεις ο πατέρας μου.

Σε λίγο ο κ. Γιάννης είχε γίνει ένα με μας. Έφαγε νερόβραστη σούπα, έπαιξε με το μωρό μας και τ' άσπρα του μάγουλα γίναν κατακόκκινα από τη φωτιά.

- Με τον Γιάννη μεγαλώσαμε μαζί, στο ίδιο χωριό, κι ήμασταν φίλοι αχώριστοι. Μας χώρισε όμως η ζωή, καθώς ο Γιάννης έφυγε στην Αμερική κι έγινε πάμπλουτος.

Ο πατέρας μου μιλούσε για τον φίλο του χωρίς ίχνος φθόνου ή πικρίας. Κι ο κ. Γιάννης έδειχνε πως αυτό το καταλάβαινε.

- Δεν σας είπε, λοιπόν, ποτέ ο Χρήστος το μεγάλο καλό που μου έκανε; Ρώτησε γεμάτος απορία και θαυμασμό ο κ. Γιάννης.

Τον βεβαιώσαμε πως ποτέ δεν ακούσαμε από το στόμα του πατέρα τίποτε.

- Μα τότε χαίρομαι που θα το μάθετε από μένα. Θα μου επιτρέψεις, Χρήστο, να το πω, όπως εγώ το έζησα. Με τον Χρήστο ήμασταν πολύ φίλοι και πολύ φτωχοί. Από μικρά παιδιά άλλο χαρτζιλίκι δε βλέπαμε, παρά μόνον κάτι πενταροδεκάρες, που μαζεύαμε κάθε Χριστούγεννα στα κάλαντα. Κι αυτά τα φυλάγαμε σαν θησαυρό σ' έναν κοινό κουμπαρά. Σαν μεγαλώσαμε λίγο και κάναμε και κανένα θέλημα, ρίχναμε πάλι ό,τι μας έδιναν στον κουμπαρά μας. Όνειρό μας ήταν μια μέρα να φύγουμε στην Αμερική, να γίνουμε πλούσιοι. Σαν γίναμε δεκαεπτά χρόνων, το πήραμε απόφαση πως ήρθε η ώρα. Μα, όταν μετρήσαμε τα χρήματα που είχαμε μαζέψει, μόλις που έφταναν για το ένα εισιτήριο. Τότε ο ένας πρότεινε στον άλλον να φύγει, να δουλέψει στην Αμερική και να στείλει το δεύτερο εισιτήριο. Να μη σας τα πολυλογώ, ρίξαμε κλήρο κι ο κλήρος έπεσε σε μένα. Έφυγα, παίρνοντας μαζί μου τα όνειρα και των δυο μας. Κι εδώ ντρέπομαι να συνεχίσω. Σαν μάζεψα τα πρώτα μου λεφτά, ντύθηκα και στολίστηκα και ξέχασα τον φίλο.

Κοιτάξαμε όλοι τον πατέρα, που είχε κατεβασμένο το κεφάλι, πιο πυρωμένο από τη φωτιά.

- Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε, συνέχισε ο κ. Γιάννης, και πριν από δυο μέρες ήρθανε στο σπίτι μου, στην Νέα Υόρκη, μερικά Ελληνόπουλα, για να μας πουν τα κάλαντα. Κι ήταν ανάμεσά τους, Χρήστο, δυο παιδιά ίδια εσύ κι εγώ. Ήτανε φίδια αυτά που μ' έζωσαν; Ήταν η νοσταλγία που έκανε τις τύψεις μου ακόμα πιο φαρμακερές; Άλλο πια δε βαστούσα. Ρώτησα τους χωριανούς κι έμαθα για σένα, για την τιμιότητά σου μα και για τη φτώχεια σου, Χρήστο. Πήρα, λοιπόν, το πρώτο αεροπλάνο κι ήρθα, για να γιορτάσω μαζί σου τη γιορτή σου και για να ψάλουμε μαζί τα κάλαντα. Ήρθα, για να διορθώσω το κακό που σου έκανα και να σου ξαναζητήσω τη φιλία σου που πρόδωσα. Συγχώρεσέ με, Χρήστο.

- Μα τι λες, Γιάννη μου, του είπε βουρκωμένος ο πατέρας μου. Είναι τόσο μεγάλη η χαρά μου, όταν ξέρω πως μ' εκείνο τον κουμπαρά έφτιαξες τη ζωή σου. Ξέρεις, τον φυλάω ακόμα. Πάω να τον φέρω.

Γύρισε ο πατέρας, κρατώντας μες στα χέρια του που έτρεμαν εκείνον τον κουμπαρά. Ο κ. Γιάννης τον πήρε με συγκίνηση.

- Να, μέσα ακόμα βρίσκονται τα δύο τα χαρτάκια, φώναξε με έκπληξη, και με μια κίνηση τα 'βγαλε και τα δύο.

- Αυτό είναι το δικό μου, «Γιάννης» γράφει. Κι αυτό είναι το...

Κόπηκε στη μέση η φωνή του κ. Γιάννη κι ένας λυγμός του έπνιξε τον λαιμό.

- Χρήστο, Χρήστο, κι αυτό «Γιάννης» λέει! Χρήστο, δεν έγραψες το όνομά σου στο χαρτί, δεν...

Ο κ. Γιάννης έκλαιγε τώρα σαν μικρό παιδί κι εμείς, περήφανοι για τον μπαμπά, μ' ένα νεύμα της μαμάς αρχίσαμε να ψάλουμε τα κάλαντα. Ωραιότερα, γλυκύτερα κάλαντα δε θυμάμαι να ματαείπα. Μα ούτε και μεγαλύτερο φιλοδώρημα θυμάμαι να πήρα από το φιλοδώρημα εκείνης της νύχτας.

Έξω λυσομανούσε ακόμα ο βοριάς κι εμείς, στριμωγμένοι τρεις σ' ένα κρεβάτι, ονειρευόμασταν τους μάγους με τα δώρα. Και τι παράξενο! Όλοι τους ήταν ίδιοι, ολόιδιοι με τον κ. Γιάννη τον Αμερικάνο, τον παιδικό φίλο του πατέρα μας.

Ελένη Βασιλείου

Άκουσε την ιστορία, που διαβάζει η δασκάλα κ. Μαρία Λαμψίδου, των Εκπαιδευτηρίων «Ελπίδα»

%xristougenniatiki_synantisi%

